

Sygn. akt II AKa 13/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Małgorzata Jankowska (spr.)

6. Sędziowie: SA Stanisław Stankiewicz

7. SO del. do SA Dorota Mazurek

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej Szczecin Prawobrzeże del. do Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Ewy Obarek

10. po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2020 r. sprawy

11. L. W.

12. oskarżonego z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk w zbiegu z art. 156 § 1 pkt 2 kk w związku z art. 11 § 2 kk

13. na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońcę oskarżonego

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15. z dnia 29 października 2019 r. sygn. akt III K 206/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. ustala, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu działając w zamiarze bezpośrednim,

2. orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności podwyższa do lat 10 (dziesięciu),

3. prostuje zapis nazwiska pokrzywdzonego zawarty w rozstrzygnięciu z punktu III zaskarżonego wyroku i wpisuje w miejsce zapisu: (...) prawidłowe brzmienie: (...),

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów procesu związanych z postępowaniem odwoławczym.

SSO del. Dorota Mazurek SSA Małgorzata Jankowska SSA Stanisław Stankiewicz

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 13/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 października 2019 r.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Apelacja obrońcy oskarżonego: - zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia oraz rażącej niewspółmierności kary w stosunku do dotychczasowej niekaralności oskarżonego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Kwestionowanie przez obrońcę zasadności przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie czynu kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. - ujęte w nad wyraz oszczędnym zarzucie - oparte zostało w głównej mierze na krytyce pierwszoinstancyjnej oceny zeznań świadka M. G., w dalszej kolejności – na kwestionowaniu trafności ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy wskutek uznania powyższego dowodu za wiarygodny i nieakceptowaniu przez apelującego faktu uznania oskarżonego L. W. za sprawcę usiłowania zabójstwa w zamiarze ewentualnym i zarazem sprawcę spowodowania u pokrzywdzonego W. W. obrażeń ciała stanowiących ciężki</p>	

uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.

Podniesione w apelacji zastrzeżenia, wskazujące na nieprawidłowość uznania przez sąd zeznań naocznego świadka zdarzenia - M. G. - za wiarygodne, nie są zasadne. Sąd Okręgowy słusznie bowiem, nie stwierdził podstaw do poddawania w wątpliwość procesowych wypowiedzi tego świadka opisujących przebieg zdarzenia. Trafnie podkreślił, że M. G. nie miała żadnych powodów, aby fałszywie przedstawiać zaistniałe fakty i w ten sposób szkodzić swojemu konkubentowi. Zaznaczyć należy, iż w toku postępowania nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności urealnijające możliwość takiej postawy świadka w stosunku do oskarżonego L. W.. Także analiza treści zeznań tego świadka, nie wskazuje na obecność w nich niespójności,

nie logiczności czy sprzeczności z pozostałymi wiarygodnymi dowodami, w tym zwłaszcza opinią sądowo-lekarską. Sąd Okręgowy trafnie wskazał na jedną tylko okoliczność w zeznaniach M. G., jako wątpliwą, a mianowicie twierdzenie, że ujawnione u niej obrażenia twarzy powstały w początkowej fazie zdarzenia, kiedy to pokrzywdzony W. W. raz uderzył ją w twarz otwartą dłonią. Sąd wyraźnie zaznaczył, że ten element zeznań świadka, jako sprzeczny z opinią sądowo-lekarską, wskazującą na fakt, że obrażenia powyższe były kilkudniowe i nosiły cechy gojenia ran, na wiarę nie zasługiwał, co natomiast nie przekłada się automatycznie na ocenę pozostałej części tychże zeznań, odnośnie której taki stan rzeczy nie zaistniał. Na obiektywizm wypowiedzi M. G. wskazuje w szczególności fakt, że inne elementy sytuacyjne związane

ze zdarzeniem, przedstawiała ona w sposób nie pozwalający uznać, iż opowiadała się zdecydowanie po stronie któregoś z obu mężczyzn, tj. - byłego konkubenta - W. W. lub też aktualnego (na czas zdarzenia) - L. W.. Zeznała np., że po powrocie oskarżonego ze sklepu z zakupionymi piwami, na skutek interwencji podjętej przez niego, pokrzywdzony odmawiał wyjścia z mieszkania, a wcześniej – próbując ściągnąć jej spodnie, zmierzał do zbliżenia cielesnego.

Równocześnie, wskazała w swoich zeznaniach na szereg takich faktów, których wymowa, w sposób oczywisty, jest niekorzystna dla L. W.. Taki zaś stan rzeczy, dowodzi braku stronniczości w jej postawie jako świadka w tymże postępowaniu.

Wersja przebiegu wypadków w dniu zdarzenia, przedstawiona przez M. G., koresponduje z opinią sądowo-lekarską dotyczącą pokrzywdzonego, albowiem wskazuje

na to, że L. W. zadawał pokrzywdzonemu ciosy nożem, co też jasno wynika ze wspomnianej opinii, zgodnie z którą stwierdzono u pokrzywdzonego rany kluto-cięte w kilku miejscach: ranę po prawej stronie pleców, ranę brzucha drążącą do jamy otrzewnowej z częściowym wytrzewieniem jelit, ranę w okolicy prawego podbrzusza i ranę ciętą twarzy po stronie lewej. Zarówno w zakresie wskazanym powyżej, jak i odnośnie wielu innych istotnych okoliczności, zeznania M. G. jawią się jako racjonalne i logiczne, jak np. wtedy, gdy świadek wskazała, że oskarżony udał się do sklepu, aby zakupić piwa (zgodnie z wcześniejszym ustaleniem - po 5 na osobę) oraz że po jego powrocie, cała trójka (świadek, pokrzywdzony i oskarżony) spożywała zakupione piwa, spokojnie rozmawiając, natomiast sytuacja konfliktowa zaistniała dopiero na etapie spożywania

przez M. G. i oskarżonego trzeciego piwa, kiedy to pokrzywdzony zaczął jej ubliżać. W zakresie tego rodzaju znaczących okoliczności, występują zasadnicze sprzeczności pomiędzy zeznaniami M. G. a wersją zdarzenia przedstawioną w wyjaśnieniach oskarżonego, przy czym twierdzenia L. W. nie tylko nie są w pełni spójne wewnętrznie, ale też okazują się niezgodne z pozostałą częścią materiału dowodowego, w tym opinią sądowno-lekarską, zdecydowanie wykluczającą możliwość powstania u pokrzywdzonego obrażeń ciała w kilku różnych miejscach wskutek sugerowanego przez L. W. "nadziania się" pokrzywdzonego na nóż trzymany przez oskarżonego.

Całościowa analiza zeznań M. G. przekonuje zatem o słuszności uznania, że są one spójne, logiczne, korespondują nadto z dowodami, których

wartość i przydatność dowodowa jest niekwestionowana. W takim zaś układzie faktów, eksponowana przez obrońcę niemożność przesłuchania świadka w postępowaniu sądowym (z powodu zgonu w dniu 11.02.2019 r.), nie stanowiła przeszkody do wykorzystania tego dowodu w toku postępowania. Oczywiście jest przy tym, że w takich okolicznościach, szczególnego znaczenia nabiera potrzeba rzetelnej analizy takich zeznań pod kątem ich logiczności, spójności oraz relacji z innymi dowodami. Zeznania M. G. - jak powyżej wskazano - czynią zadość powyższym wymogom. Ich wiarygodności ocenianej przez pryzmat wskazanych wyżej walorów, nie podważa również fakt, że M. G. pozostawała w czasie zdarzenia pod wpływem alkoholu, albowiem stan taki, sam w sobie - przy określonym poziomie zawartości alkoholu w organizmie (nie

osiągającym
wartości
granicznych
wyłączających
świadomość) i
określonych
właściwościach
osobniczych
konkretnej osoby
- nie musi
eliminować i na
ogół nie eliminuje,
zdolności czynienia
sposobów, ich
zapamiętywania i
następnie
odtworzenia.

Sugestie obrońcy, że
wobec niemożności
przesłuchania
świadka
bezpośrednio na
rozprawie,
należałoby przyjąć
wersję maksymalnie
korzystną dla
oskarżonego, a
mianowicie ustalić,
iż popełnił on
jedynie czyn z art.
156 § 1 pkt 2
k.k., nie znajdując
racjonalnego
uzasadnienia,
zważywszy na brak
rozsądnych i
procesowo
uzasadnionych
podstaw do
kwestionowania
wiarygodności
zeznań M. G.
(wskazana wcześniej
jedna okoliczność,
na którą słusznie
wskazał Sąd
pierwszej instancji
- nie dyskwalifikuje
prawdomówności

świadka w ogólności i zarazem przydatności tego dowodu jako całości). obrońca w apelacji sam zresztą dostrzega, że postąpienie Sądu pierwszej instancji było uprawnione na podstawie art. 391 § 1 k.p.k. Nadmienić należy, iż zeznania M. G. nie dostarczyły również przesłanek do ustalenia, że oskarżony zadawał ciosy nożem, broniąc się w ten sposób przed uderzeniami ręką ze strony pokrzywdzonego. Podjął on bowiem swoje działania w wyniku wcześniejszej kłótni na tle ubliżania i spoliczkowania M. G. przez pokrzywdzonego oraz odmowy opuszczenia mieszkania L. W., jednakże w świetle wiarygodnych dowodów, wbrew temu, co akcentuje w apelacji obrońca - nie miała miejsca taka sytuacja, w której ciosy zadawane przez oskarżonego stanowiłyby reakcję na agresję fizyczną przejawioną wobec niego przez W. W.. Wbrew temu, co sugeruje obrońca, ostrzeżenie

oskarżonego, że jeśli W. W. nie opuści mieszkania, to zrobi on "armagedon", jakkolwiek zostało dostrzeżone przez Sąd Okręgowy, to jednak nie stanowiło ani jedynej, ani też kluczowej okoliczności przy ustalaniu zamiaru oskarżonego. Taki a nie inny sens tej wypowiedzi, nabiera w konkretnym przypadku określonego znaczenia za sprawą szeregu okoliczności budujących kontekst sytuacyjny, w jakim wypowiedź taka padła. Bez analizy konkretnego układu faktycznego, wypowiedź powyższa wyraża jedynie pewien ogólny sens, co potwierdza chociażby internetowy "Słownik synonimów języka polskiego" - Synonim.NET, w którym aktualnie odnotowane są 53 synonimy określenia armagedon, wprawdzie - co oczywiste - o znaczeniu zbliżonym, to jednak czasem dość odległym, jak np. bajzel, bałagan, kipsis, ale też - apokalipsa, koniec

świata. Zauważyć nadto należy, że tak jak wypowiedzenie groźby pozbawienia życia nie stanowi jednoznacznego dowodu na istnienie rzeczywistej intencji pozbawienia życia człowieka (vide: wyrok SA z Krakowie 03.12.2018 r., II Aka 238/2018, KZS 2019/2/41), tak również niewysłowanie chęci zabicia, nie przesądza - i tak jest w tym przypadku - o braku zamiaru dokonania zabójstwa pokrzywdzonego. Dlatego, nie mógł być uznany za trafny wniosek obrońcy oparty na takim schemacie rozumowania i wskazujący na brak po stronie oskarżonego chęci zabicia pokrzywdzonego dlatego, że nie zostały wypowiedziane słowa wyrażające taką właśnie chęć i wolę.

Ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego, oparte w szczególności na zeznaniach świadka M. G., ale też innych dowodach wskazanych w uzasadnieniu

zaskarżonego
wyroku, nie
wyłączając opinii
sądowo-lekarskiej,
ocenione zostały w
zgodzie z wymogami
wynikającymi z art.
7 k.p.k., przy
należytych
respektowaniu
wskazań płynących z
art. 4 k.p.k., a jako
takie - zasługiwały
na aprobatę.

W okolicznościach
tej sprawy, nie
ma mowy o
braku podstaw do
przypisania
oskarżonemu
zamiaru
bezpośredniego
zbrodni zabójstwa,
gdy zważy się na
konkretne
okoliczności
podmiotowe i
przedmiotowe
znajdujące oparcie
w materiale
dowodowym
sprawy. Decydujące
znaczenie mają
w tym względzie
takie mianowicie
okoliczności, jak
rodzaj użytego
narzędzia, ilość i siła
zadanych ciosów,
umiejscowienie
ciosów, głębokość
i przebieg ran, a
nadto właściwości
i warunki osobiste
sprawcy,
dotychczasowy
sposób życia oraz
charakter jego relacji
z pokrzywdzonym,

okoliczności i tło zdarzenia, jak również zachowanie oskarżonego przed dokonaniem czynu oraz po jego popełnieniu. L. W. posłużył się nożem kuchennym o długości ostrza 16 cm (całkowita długość noża - 28 cm), zadał tym nożem cztery ciosy w okolice ciała, w tym takich, w których usytuowane są organy ważne dla życia i zdrowia człowieka (okolice brzucha, klatka piersiowa). Siła ciosów nie była mała, skoro spowodowane rany nie były płytkie, niegroźne, albowiem rana kłuto-cięta pleców po stronie prawej drażyła do światła opłucnej i łączyła się z uszkodzeniem mięszu płuca prawego z krwotokiem do jamy opłucnowej, rana kłuto-cięta brzucha drażyła do jamy otrzewnowej powodując częściowe wytrzewienie jelit, uszkodzenie dwunastnicy, jelita cienkiego w kilku miejscach, krezki jelit z krwotokiem do jamy otrzewnowej, a całość

spowodowanych uszkodzeń ciała, w tym rana kluto-cięta w okolicy prawego podbrzusza (nie drążąca do jam ciała) i rana cięta twarzy po stronie lewej - wywołała nadto wstrząs krwotoczny. Sposób działania oskarżonego, prowadzący do takich skutków (wielość, siła ciosów, głębokość ran), w tym bezzasadnie negowany w apelacji, a dowodowo wykazany fakt przytrzymywania pokrzywdzonego przez L. W. za szyję, słusznie zinterpretowany jako metoda ograniczenia efektywności obrony ze strony pokrzywdzonego i zarazem zwiększenia skuteczności działań sprawczych - zdecydowanie przeczą racjonalności twierdzenia, że oskarżony nie zmierzał do pozbawienia życia pokrzywdzonego, a jedynie do spowodowania u niego, co najwyżej ciężkich, obrażeń ciała. Różnica wzrostu i wagi, zwłaszcza wobec wyższego stopnia

nietrzeźwości u
pokrzywdzonego,
jak też znacznego
natężenia emocji -
po obu stronach,
sprawiają, że
sygnalizowana przez
obrońcę niemożność
przytrzymywania
pokrzywdzonego za
szyję przez
zadającego mu ciosy,
niższego i mniej
ważącego
oskarżonego,
okazuje się
chybiona. Zauważyć
należy, że oskarżony,
wprawdzie nie był
dotychczas karany
sądownie (a nie
jest już młodym
człowiekiem) – co
niewątpliwie ma
wymowę pozytywną,
to jednak
równocześnie,
wiedziony przez
niego styl życia,
nie jawi się nawet
jako poprawny,
albowiem
nadużywał alkoholu,
często organizował
w swoim mieszkaniu
libacje alkoholowe,
wszczynał awantury
domowe,
przejawiając agresję
wobec M. G.,
niejednokrotnie też,
interweniowała w
jego mieszkaniu
Policja. Wobec
pokrzywdzonego nie
ujawniał wcześniej
negatywnego
stosunku, co więcej
- w związku z tym,
że pokrzywdzony był

bezdolny, pozwolił mu u siebie zamieszkać w okresie zimowym, będąc świadomy tego, że kilka lat wcześniej żył on w konkubinacie z M. G.. W okresie pomieszkiwania pokrzywdzonego u L. W., często wspólnie spożywali alkohol. Sytuacja konfliktowa, której finałem było zdarzenie objęte zarzutem, zaistniała na tle niewłaściwego zachowania pokrzywdzonego tamtego dnia, wobec M. G., w związku z czym, nie ma podstaw, aby twierdzić, że działanie oskarżonego było odpowiednio wcześniej przemyślane i zaplanowane, aczkolwiek udanie się do kuchni po nóż na pewnym etapie kłótni i chwilę potem użycie go w stosunku do W. W., sygnalizuje świadomość i zborną postawę oskarżonego w czasie tego zdarzenia, a przy tym dodatkowo wskazuje na chęć odpowiednio radykalnego

zadziałania wobec
pokrzywdzonego.

Całokształt
wskazanych wyżej
okoliczności,
ocenionych
kompleksowo, we
wzajemnym ich
powiązaniu ze sobą,
słusznie
doprowadził Sąd
Okręgowy do
stwierdzenia, że
oskarżony działał
niewątpliwie
umyślnie, a celem
do którego zmierzał
było pozbawienie
życia
pokrzywdzonego.

Jednocześnie też,
fakt użycia tak
niebezpiecznego
narzędzia jakim jest
nóż, zadanie nim
czterech ciosów w
takie miejsca, w
których
zlokalizowane są
szczególnie ważne
dla życia organy
ciała, użycie do
tego siły, która
nie była minimalna,
nadto - głębokość
powstałych ran i
związane z tym
dalsze skutki w
obrębie ciała -
wreszcie też tło
tych działań, łączące
się z M. G.
- była konkubina
W. W. i zarazem
aktualną wówczas -
L. W., stan upojenia
alkoholowego - to
okoliczności, które
wskazują nie tylko

na umyślność po stronie oskarżonego, ale nadto pozwalają w tym przypadku, przypisać L. W., działanie w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego W. W.. Dodatkowym argumentem przemawiającym za trafnością powyższego wniosku, jest wskazanie na postawę oskarżonego, który nie przejawiał zainteresowania losem pokrzywdzonego, opuszczającego jego mieszkanie z tak głębokimi, intensywnie krwawiącymi ranami. Tak więc, w tego rodzaju sytuacji, nawet brak zwerbalizowania chęci pozbawienia życia pokrzywdzonego przez samego oskarżonego, w całości ustalonych i wskazanych wyżej okoliczności podmiotowo-przedmiotowych, nie stanowił przeszkody do odczytania zamiaru sprawcy jako zamiaru bezpośredniego (vide: wyrok SA w Lublinie z

29.06.2017 r., II
AKa 128/17, LEX
2331731). Zaznaczyć
należy, że tylko
dzięki szybkiej
interwencji
medycznej, która
nastąpiła za sprawą
bezwłocznego
wezwania karetki
pogotowia przez I.
K. - sąsiadkę
oskarżonego, udało
się uratować życie
pokrzywdzonego. W
tego rodzaju
okolicznościach, Sąd
Apelacyjny podzielił
stanowisko Sądu
pierwszej instancji
co do tego, że
działania
oskarżonego L. W.
nie ograniczyły się
jedynie do
spowodowania
ciężkiego uszczerbku
na zdrowiu w
postaci choroby
realnie zagrażającej
życiu, lecz stanowiły
usiłowanie
pozbawienia życia
pokrzywdzonego.
Sąd odwoławczy, nie
podzielił natomiast
zasadności
dokonanej przez Sąd
pierwszej instancji
zmiany w stosunku
do aktu oskarżenia,
polegającej na
przyjęciu, że
oskarżony działał w
zamiarze
ewentualnym
pozbawienia życia.
Konkretne
okoliczności
podmiotowo-

przedmiotowe
niniejszej sprawy
prowadzą bowiem,
w sposób wręcz
oczywisty, do
konkluzji, że mamy
tu do czynienia z
zamiarem
bezpośrednim,
nacechowanym
chęcią pozbawienia
życia
pokrzywdzonego W.
W..

Podniesiona w
apelacji obrońcy
sugestia dotycząca
możliwości upadku
pokrzywdzonego ze
schodów, jako
całkowicie oderwana
od wymowy
zgromadzonego
materiału
dowodowego - poza
stwierdzeniem, że
nie znajduje w
nim jakiegokolwiek
oparcia, nie wymaga
dalszych rozważań,
zwłaszcza, że i
apelujący swojej
myśli w tym
względzie, nie
wspiera jakąkolwiek
argumentacją.

Niezasadność
zarzutu błędnej
oceny zeznań
świadka M. G.,
a zarazem w
pełni uzasadnione
odrzućcenie wersji
przebiegu zdarzenia
prezentowanej w
wyjaśnieniach
oskarżonego, jak
też bezzasadność

kwestionowania w apelacji obrońcy ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy, przesądziła o bezpodstawności zarzutu rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu. Obrońca podniósł taki zarzut w związku z eksponowaną w apelacji błędnością kwalifikacji prawnej czynu przypisanego L. W. i domaganiem się przyjęcia, że popełnił on jedynie czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. Skoro jednak te wcześniejsze zarzuty apelacji, okazały się niezasadne i postulowane w ramach tego zmiany zaskarżonego wyroku nie nastąpiły, to również zarzut dotyczący wymiaru orzeczonej kary pozbawienia wolności, nie mógł być skuteczny, przy czym szczególne rozważania tego zagadnienia, z oczywistych powodów, są zbędne.

Wniosek

<p>Wniosek o zmianę kwalifikacji prawnej czynu i przyjęcie, że oskarżony popełnił jedynie czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. nie jest zasadny, co szczegółowo wykazano powyżej - pkt 3.1, wskazując na prawidłowość postąpienia Sądu Okręgowego, polegającego na przyjęciu, że oskarżony popełnił zbrodnię usiłowania zabójstwa i zarazem spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu, stanowiący chorobę zazwyczaj zagrażającą życiu. Całokształt dokonanych w tej sprawie ustaleń i zarazem analiza okoliczności podmiotowo-przedmiotowych - pkt 3.1, doprowadziły do oczywistego wniosku, że oskarżony swoim działaniem, zmierzał do pozbawienia życia pokrzywdzonego, lecz wobec udzielenia mu szybkiej pomocy medycznej, cel ten nie został osiągnięty. Zmiana dokonana w postępowaniu odwoławczym dotyczyła jedynie postaci zamiaru w</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
---	---	--

<p>zakresie usiłowania zabójstwa. Konsekwencją powyższego, tj. braku podstaw do zakwalifikowania czynu jedynie z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. jest również brak uzasadnienia do wymierzenia kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego w art. 156 § 1 pkt 2 k.k., albowiem w przypadku przyjętej kwalifikacji kumulatywnej podstawę wymiaru kary, stosownie do uregulowania zawartego w art. 11 § 3 k.k., stanowił przepis art. 148 § 1 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>3.2.</p>	<p><u>Zarzut nr 1</u> <u>apelacji prokuratora</u> - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, iż oskarżony popełnił przypisany mu czyn działając z zamiarem</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>ewentualnym, podczas gdy z przeprowadzonych dowodów, a w szczególności z zeznań M. G. i I. K. oraz opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej wynika, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia W. W.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W wyniku kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny stwierdził, że stanowisko prokuratora zaprezentowane w apelacji co do postaci zamiaru jaką należało przypisać oskarżonemu L. W., jest w pełni zasadne. Apelujący trafnie wskazał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób oczywisty wskazuje na to, że oskarżony chciał pozbawić życia W. W.. Zasadnie podkreślił, że świadczy o tym duża ilość (4) ciosów zadanych długim nożem, w</p>		

takie części ciała, w których znajdują się ważne dla życia organy wewnętrzne (klatka piersiowa, w której znajduje się serce, płuca i główne tętnice), ze świadomością, że nawet tylko zadanie ciosów w takie miejsca jak klatka piersiowa i jama brzuszna, jeśli nie powoduje natychmiastowego zgonu, to skutkuje rozległym krwotokiem, zwykle kończącym się też śmiercią. Trafnie podkreślił, że pomimo takiego charakteru ciosów w klatkę piersiową i jamę brzuszną, oskarżony nie poprzestał na tym, lecz kontynuował atak, zadając dwa kolejne ciosy - w tym jeden w głowę. Słusznie nadto wskazał prokurator na okoliczność, że o chęci pozbawienia życia (zamiarze bezpośrednim) świadczy przytrzymywanie pokrzywdzonego przez oskarżonego za szyję, utrudniające skuteczną obronę. W kontekście tak realizowanych działań, trudno kwestionować

przyjętą przez
prokuratora
interpretację
zapowiedzi
oskarżonego, że
jeśli pokrzywdzony
nie opuści jego
mieszkania, to zrobi
"armagedon". W
pkt 3.1 uzasadnienia
wskazano na kilka
możliwych znaczeń
tego określenia, w
tym na utożsamianie
go z czymś
co jest końcem
świata, apokalipsą.
Powyższe
rozumienie tego
określenia wpisuje
się w działania
podjęte przez
oskarżonego wobec
pokrzywdzonego.
Okoliczności
wskazane w apelacji
prokuratora w
powiązaniu z
argumentacją
zawartą w pkt 3.1
niniejszego
uzasadnienia,
przekonują o
słuszności zarzutu
apelacji
wskazującego na
niezasadność
przyjęcia przez Sąd
Okręgowy, iż
oskarżony dopuścił
się przypisanego
mu przestępstwa,
działając w zamiarze
ewentualnym,
podczas gdy
okoliczności
podmiotowo-
przedmiotowe
szczegółowo
wskazane w pkt

3.1 bezsprzecznie wskazują na działanie w zamiarze bezpośrednim.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę wyroku przez ustalenie, iż oskarżony L. W. popełnił przypisany mu czyn, działając z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia W. W..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Okoliczności podmiotowo-przedmiotowe przedstawione szczegółowo w pkt 3.1 i 3.2 uzasadnienia wskazują jednoznacznie na działanie oskarżonego L. W. w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego W. W., w związku z czym, zmiana wyroku w tym zakresie, okazała się zasadna i konieczna.		
3.3.	<u>Zarzut nr 2 apelacji prokuratora</u>	# zasadny

	<p>- wskazuje na rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu za przypisany czyn kary 8 lat pozbawienia wolności, podczas gdy wysoki stopień szkodliwości społecznej popełnionego przez oskarżonego czynu oraz wysoki stopień jego winy, negatywna postawa oskarżonego po popełnieniu czynu, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, uzasadniają wymierzenie oskarżonemu znacznie surowszej kary pozbawienia wolności.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut apelacji prokuratora wskazujący na rażąco łagodność orzeczonej kary, okazał się w części zasadny. Nie ulega wątpliwości, że już sama zmiana wyroku poprzez ustalenie, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim</p>			

pozbawienia życia
pokrzywdzonego, a
nie ewentualnym,
jak przyjął Sąd
Okręgowy,
powodowała
zasadność
surowszego
wymiaru kary.
Niezależnie od tego,
należało podzielić
argumentację
prokuratora
odnośnie tego, że
również okoliczności
charakteryzujące w
tym przypadku czyn
i sprawcę, skłaniały
do surowszego
potraktowania
oskarżonego. Sąd
pierwszej instancji
w zasadzie trafnie
wszystkie te
okoliczności
zidentyfikował, ale
niedostatecznie
uwzględnił w
wymiarze orzeczonej
kary ich negatywny
wydźwięk i w
rezultacie,
wskazując słusznie,
że jedyną
okolicznością
korzystną dla
oskarżonego jest
jego wcześniejsza
niekaralność,
wymierzył karę
odpowiadającą
dolnej granicy
ustawowego
zagrożenia.
Podzielając w całości
argumentację
prokuratora
wspierającą
powyższy zarzut, jak
też mając na uwadze

zmianę dokonaną w zakresie zamiaru, Sąd Apelacyjny uznał tenże zarzut za zasadny, nie podzielając jedynie stanowiska co do samego wymiaru kary postulowanego tą apelacją. Wyraził przekonanie, że karą należycie uwzględniającą dokonaną zmianę w zakresie zamiaru, jak też stopień winy oskarżonego, negatywny ładunek licznych okoliczności obciążających, przy jednoczesnym posiadaniu w polu widzenia znaczącego waloru dotychczasowej niekaralności w przypadku osoby 62-letniej - Sąd odwoławczy podwyższył karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec L. W. do wymiaru 10 lat. Uznał, że kara 12 lat pozbawienia wolności postulowana w apelacji prokuratora, w opisanych wyżej realiach tej sprawy, byłaby karą nazbyt surową. W orzecznym wymiarze 10 lat, jej dolegliwość nie przekracza stopnia winy i w takim

<p>kształcie, stwarza szansę należytego spełnienia celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec sprawcy, a także wywarcia pożądanego wpływu na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o podwyższenie orzeczonej wobec oskarżonego L. W. kary pozbawienia wolności za przypisany mu czyn do 12 lat</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Uznanie, że w części zasługiwał na uwzględnienie zarzut apelacji prokuratora, wskazujący na rażącą niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu kary zbyt łagodnej, skutkowało stwierdzeniem zasadności podwyższenia orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia</p>		

wolności, jednakże nie do wnioskowanego przez prokuratora wymiaru 12 lat, lecz do wymiaru 10 lat, co w wystarczającym stopniu uwzględnia dokonaną w postępowaniu odwoławczym zmianę wyroku w zakresie zamiaru (przyjęcie zamiaru bezpośredniego zamiast ewentualnego), nadto stopień winy oraz negatywny wydźwięk licznych okoliczności obciążających i nadto istotny walor dotychczasowej niekaralności 62-letniego oskarżonego. Ta ostatnia okoliczność oraz równoczesne uwzględnienie faktu, iż mamy do czynienia z usiłowaniem zabójstwa, a nie dokonaniem, skutkowały uznaniem, że w takich uwarunkowaniach, wnioskowana w apelacji prokuratora kara 12 lat pozbawienia wolności, byłaby nazbyt surową.

4.
***OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE***

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie z pkt I zaskarżonego wyroku o winie oskarżonego w zakresie czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Apelacja obrońcy oskarżonego, w której postulowano zmianę w powyższym zakresie i przypisanie oskarżonemu jedynie czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. okazała		

<p>się niezasadna, w związku z tym dotyczące tej kwestii rozstrzygnięcie z pkt I zaskarżonego wyroku, utrzymano w mocy.</p>		
<p>5.1.2.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Nadto utrzymano w mocy rozstrzygnięcia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - z pkt II wyroku dotyczące przypadku zabezpieczonego w postępowaniu noża o długości 28 cm, - z pkt. III dotyczące zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego, - z pkt IV - dotyczące zaliczenia na poczet kary pozbawienia wolności, - z pkt V dotyczące kosztów obrony z urzędu, - z pkt VI dotyczące zwolnienia oskarżonego od kosztów procesu. 		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Powyższe rozstrzygnięcie utrzymano w mocy, ponieważ nie są</p>		

<p>wadliwe, a w sposób bezpośredni nie dotyczyły ich zarzuty wniesionych apelacji.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmiana ustalenia dotyczącego zamiaru, polegająca na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa usiłowania pozbawienia życia W. W. w zamiarze bezpośrednim</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Uwzględniono w całości zarzut apelacji prokuratora dotyczący niezasadności przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji działania oskarżonego w zamiarze ewentualnym, stwierdzono bowiem, że całokształt okoliczności podmiotowo-przedmiotowych sprawy,</p>		

<p>wynikających ze zgromadzonego materiału dowodowego, w sposób niewątpliwy dowodzi działania oskarżonego w zamiarze bezpośrednim, tj. chęci pozbawienia życia W. W., co nie zostało zrealizowane jedynie za sprawą szybkiej pomocy medycznej.</p>		
<p>5.2.2.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zamiana w zakresie rozstrzygnięcia o karze polegała na tym, że orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności podwyższono do 10 lat.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Częściowo zasadny okazał się zarzut apelacji prokuratora, podnoszący kwestię rażącej łagodności kary wymierzonej L. W., akcentujący niedostateczne uwzględnienie stopnia winy, stopnia szkodliwości społecznej czynu, a także negatywnego wydźwięku licznych okoliczności</p>		

obciążających, przy istnieniu tylko jednej łagodzącej, tj. wcześniejszej niekaralności oskarżonego. Postulowana przez prokuratora kara 12 lat pozbawienia wolności, uznana została za zbyt surową, nie uwzględniającą należyte istotnego waloru dotychczasowej niekaralności w przypadku osoby 62-letniej, a także faktu, że działanie oskarżonego nie doprowadziło do pełnej realizacji przestępczego zamiaru i chociaż nie było to jego zasługą, to nie mogło pozostać całkowicie bez wpływu na wymiar orzeczonej kary. Taki zaś stan rzeczy, skutkował orzeczeniem wobec oskarżonego kary 10 lat pozbawienia wolności.

5.2.3.

Przedmiot i zakres zmiany

W rozstrzygnięciu zawartym w pkt III zaskarżonego wyroku skorygowano wskazane tam nieprawidłowe brzmienie nazwiska pokrzywdzonego, tj.

(...), zamiast prawidłowego: (...)	
Zwięźle o powodach zmiany	
Powyższe rozstrzygnięcie (pkt III) dotyczy zasądzenia na rzecz pokrzywdzonego W. W. tytułem zadośćuczynienia kwoty 10.000 zł, w związku z tym, prawidłowość brzmienia danych osoby uprawnionej do zasądzonej kwoty, z uwzględnieniem perspektywy postępowania wykonawczego, jest szczególnie istotna i powodowała konieczność korekty w powyższym zakresie.	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
5.3.1.1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		

6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Zwolniono oskarżonego od kosztów procesu związanych z postępowaniem odwoławczym, mając na uwadze długoterminowość orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności - art. 624 § 1 k.p.k.	
7. PODPIS		
SSO del. Dorota Mazurek SSA Małgorzata Jankowska SSA Stanisław Stankiewicz		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o winie oraz o karze	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o winie i o karze	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana